

Súd: Okresný súd Galanta
Spisová značka: 5C/50/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2313220433
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 12. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Šefčíková
ECLI: ECLI:SK:OSGA:2017:2313220433.12

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Galanta pred sudcom JUDr. Táňou Šefčíkovou, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, zast.: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., IČO: 36 613 843, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, proti žalovanému 1/ A. B. I., E.. XX.X.XXXX, J. I. E. XXX, X/ O. I., E.. XX.X.XXXX, J. I. E. XXX, X/ W. L., E.. XX.X.XXXX, J. I. K. XXX, o zaplatenie 5.146,56 Eur s prísl., takto

rozhodol:

- I. Súd žalobu zamieťa.
- II. Žalovaní nemajú právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobca žalobou uplatnil nárok z titulu pohľadávky postúpenej spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a.s. na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 24.3.2011 s odkazom na § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka. Postupca a žalovaný 1/ a 2/ uzatvorili dňa 8.9.2004 Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX, ktorej súčasťou boli Všeobecné obchodné podmienky. Žalovaný 3/ prevzal ručiteľský záväzok. Na základe uvedenej zmluvy postupca poskytol žalovaným 1/ a 2/ úver vo výške 8.298,48 Eur (250.000 SKK), ktorý mal byť splácaný v mesačných splátkach vo výške 107,22 Eur k 20. dňu v mesiaci. Žalobca si uplatňuje splátky splatné od 20.9.2010 do 20.8.2014 v počte 48 a v celkovej výške 5.146,56 Eur. Splátky pôvodne splatné od 20.5.2011 do 20.8.2014 sa stali splatnými dňa 10.5.2011, kedy žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Žalobca si uplatňuje zákonné úroky z omeškania od splatnosti jednotlivých splátok a pri splátkach, pri ktorých bola vyhlásená mimoriadna splatnosť, odo dňa mimoriadnej splatnosti. Žalobca žiadal súd, aby tento platobným rozkazom zaviazal žalovaných k úhrade sumy 5.146,56 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 27,27 Eur a 9% ročne zo sumy 5.146,56 Eur od 11.5.2011 do zaplatenia. Žalobca uplatnil náhradu trov konania. Súd vydal dňa 4.9.2013 platobný rozkaz (č.k. 31Ro/1602/2013-42), ktorým vyhovel návrhu žalobcu. Platobný rozkaz bol doručený všetkým žalovaným. Voči platobnému rozkazu podal žalovaný 2/ odpor doručený súdu 12.11.2013 s tým, že namietal výšku a dôvodnosť nároku žalobcu, prechod práv z pôvodného veriteľa na žalobcu, preto neeviduje žiadny dlh voči žalobcovi, žiada splátkový kalendár v prípade neuhradeného dlhu voči pôvodnému veriteľovi, žiada nariadenie pojednávania. Dňa 20.1.2014 bol súdu doručený odpor žalovaného 1/ v obdobnom znení ako v prípade žalovaného 2/. Žalovaný 1/ zároveň uvádza, že dokumenty relevantné pre splatenie dlhu (výzvy, pokusy o zmier, oznámenia o postúpení pohľadávky) neboli doručené žalovanému 1/. Žalovaní 1/ a 2/ žiadali súd o preskúmanie zmluvy o úvere a súvisiacich dokumentov. Podaním doručeným súdu dňa 25.3.2014 sa k odporu vyjadril žalobca tak, že odpor nie je odôvodnený, nakoľko žalovaní neuviedli skutočnosť, resp. nepredložili dôkazy, ktoré by spochybňovali nárok žalobcu.

2. Na pojednávaní dňa 23.4.2014 bol prítomný len žalovaný 3/, žalovaní 1/ a 2/ nemali vykázané doručenie predvolania na pojednávanie, preto súd pojednávanie odročil. Na pojednávaní dňa 25.6.2014 sa nedostavili žalovaní, pričom žalovaní 1/ a 2/ nemali vykázané doručenie predvolania na pojednávanie,

preto súd pojednávajúce opäť odročil. Dňa 27.11.2014 súd spísal zápisnicu so žalovaným 1/ ohľadne doručovania písomností, nakoľko tieto nebolo možné žalovanému 1/ a 2/ doručiť. Žalovaný 1/ uviedol adresu na doručovanie pre žalovaného 1/ a 2/ „E. XXX“. Už 2.12.2014 nebolo možné doručiť písomnosti na uvedenú adresu s tým, že žalovaní 1/ a 2/ sa odsťahovali. Na pojednávaní dňa 26.1.2015 opäť nemal súd vykázané doručenie predvolaní žalovaným 1/ a 2/. Žalovaný 3/ uviedol, že žalovaný 2/ pracuje na Z. K. B. S..

3. Podaním doručeným súdu dňa 20.10.2014 oznámil vstup do konania vedľajší účastník - Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov. Žalobca podaním doručeným súdu 6.12.2015 namietal prípustnosť vedľajšieho účastníctva v konaní, k čomu sa vyjadril navrhovateľ podaním doručeným súdu 29.4.2015. Súd uznesením č.k. 5C/50/2014-128 zo dňa 8.6.2015 pripustil vedľajšieho účastníka do konania. Voči uzneseniu sa odvolal žalobca a k odvolaniu sa vyjadril vedľajší účastník. Odvolací súd zrušil uznesenie súdu prvého stupňa (č.k. 10Co/642/2015-151, ppl. 4.11.2016) z dôvodu, že vedľajší účastník netvrdil ani nepreukázal právny záujem na výsledku konania a od 1.7.2016 zaniklo vedľajšie účastníctvo ex lege.

4. Z podania žalobcu doručeného súdu dňa 22.6.2017 vyplýva, že žalovaní uhradili sumu 3.972,18 Eur. Žalobca presne špecifikoval dátumy jednotlivých úhrad. Na pojednávaní dňa 26.6.2017 bol prítomný PZ žalobcu a žalovaný 3/. Žalovaní 1/ a 2/ opäť neboli prítomní, pričom súd doručoval predvolania na adresu zapísanú v registri obyvateľov, nakoľko iná adresa doručovania nebola súdu oznámená, a teda boli splnené podmienky na pojednávanie v neprítomnosti žalovaných 1/ a 2/. Na pojednávaní PZ žalobcu predniesol žalobu v súlade s písomným podaním a doplnil, že účelom úveru bola rekonštrukcia rod. domu. Po postúpení pohľadávky prebiehala mimosúdna komunikácia medzi žalobcom a žalovanými, výsledkom ktorej bola čiastočná úhrada vo výške 100 Eur, a to dňa 27.7.2013. Ďalšie úhrady po postúpení pohľadávky vykonané neboli. Z celkovej poskytnutej sumy, ktorá bola 8.298,48 Eur, bolo celkovo do dnešného dňa uhradených 3.972,18 Eur. PZ žalobcu poukázal na rozhodnutia KS BB, sp. zn. 16Co/73/2016 zo dňa 25.1.2017, KS PO sp. zn. 9Co/145/2015 zo dňa 5.10.2016 a 11Co/11/2015 zo dňa 25.8.2016, ktoré sa vyjadrili k výkladu ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, pričom sa zaoberali tým, či je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru bankou. V uvedených rozh. krajské sudy obdobne ustálili, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti bankou nie je podmienkou platného postúpenia pohľadávky. Žalovaný 3/ rade uviedol, že nie je absolútne v kontakte so žalovanými v 1/ a 2/, nedvíhajú telefón a nekomunikujú. Poukázal na to, že dlh by mali splniť predovšetkým žalovaní 1/ a 2/, žalovaný 3/ sa síce zaviazal, ale chcel pomôcť bratrancovi, ktorý si zobral úver na rekonštrukciu bytu. O tom, že je problém so splácaním sa žalovaný 3/ dozvedel až potom, čo začalo súdne konanie. Ďalej uviedol, že žalovaný 1/ pracuje ako učiteľka na Y. Š. K. D.. Žalovaný 2/ ako K. K. B. S.. Zároveň požiadal súd, aby uskutočnil výsluch oboch žalovaných. Žalovaný 3/ uviedol, že pracuje ako majster odboru na strednej odbornej škole s čistým príjmom cca 500,- až 550,-Eur mesačne, vyživovacie povinnosti nemá. Na pojednávaní dňa 11.9.2017 opäť neboli prítomní žalovaní 1/ a 2/, pričom súd úspešne doručil predvolania na pojednávanie prostredníctvom zamestnávateľov. Súd teda pojednával v neprítomnosti žalovaných 1/ a 2/. Súd uviedol, že zmluvný vzťah bude posudzovať podľa ust. spotrebiteľského práva konkrétne, či zmluva o úvere obsahuje všetky náležitosti podľa zákona č. 258/2001 Z.z., ďalej či boli dodržané postupy v zmysle zákona o bankách, konkrétne § 92 ods. 8. Súd posúdi, čo bolo predmetom postúpenia, či došlo k zosplatneniu, bude posudzovať skutočnosti, ktoré uviedol žalovaný v 1/ a 2/ rade v odpore na čl. 46 a 57. Na otázku súdu, aby sa PZ žalobcu vyjadril ku chýbajúcej náležitosti, na ktorú upozornil žalovaný 1/, konkrétne § 4 ods. 2, písm. g/ zák. č. 258/2001 Z.z. (RPMN) PZ uviedol, že má za to, že nakoľko sa v danom prípade jednalo o rekonštrukciu rodinného domu, nejedná sa o spotrebiteľský úver. Má za to, že sa jedná o výnimku zo zákona č. 258/2001 Z.z. Na otázku súdu ohľadne výzvy právneho pred. žalobcu v zmysle § 92 ods. 8 zák. o bankách PZ žalobcu odkázal na rozsudky, ktorých sp. zn. boli oznámené súdu na minulom pojednávaní. Na otázku súdu, aby sa PZ žalobcu vyjadril, či pohľadávka, ktorá je predmetom sporu bola zosplatnená, PZ uviedol, že má za to, že tak urobil právny predchodca žalobcu, nakoľko však žalovaní 1/ a 2/ nie sú prítomní, túto skutočnosť nevedia potvrdiť, resp. vyvrátiť. Zároveň poukázal na to, že žaloba doručená súdu 12.8.2013 môže byť chápaná ako zosplatnenie pohľadávky s tým, že konečná splatnosť úveru nastala 20.8.2014 a ku dňu vyhlásenia rozsudku, by tak všetky splátky boli splatné. Žalovaný 3/ uviedol, že počas celého súdneho konania spolupracoval so žalobcom, poskytoval súčinnosť súdu, aktívne sa zúčastňoval na pojednávaniach s tým, že so žalovanými 1/ a 2/ si nevie rady a žiada súd, aby tieto skutočnosti bral do úvahy a aby rozhodol spravodlivo. Žalobca na pojednávaní spresnil žalobný návrh, ktorého zmenu súd uznesením (č.k. 5C/50/2014-208 zo dňa 11.9.2017, ppl. 25.10.2017) pripustil tak, že žalovaní 1/ a 2/ majú byť na plnenie zaviazaní spoločne a nerozdielne, pričom ich plnením zanikne povinnosť 3/. Súd uznesením č.k. 5C/50/2014-207 zo dňa 11.9.2017 uložil poriadkovú pokutu žalovaným 1/ a 2/, každému vo výške 150 Eur nakoľko sa títo nedostavili na pojednávanie, hoci naň boli riadne predvolaní a svoju

neúčasť neospravedlnili. Podaním zo dňa 18.9.2017 sa PZ žalobcu vyjadril k skutočnostiam uvádzaným na pojednávaní dňa 11.9.2017. K údajne absentujúcemu RPMN uviedol, že v zmysle § 1 ods. 2, písm. a) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia predmetnej zmluvy sa predmetný zákon nevzťahuje na zmluvy o poskytnutí úveru na účely nadobudnutia existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu. Vzhľadom na to, že v zmluve je v údají o účele úveru uvedené „rekonštrukcia rod. domu“, žalobca zastáva názor, že na daný vzťah sa nevzťahuje zákon o spotrebiteľských úveroch. V čl. II. bod 5 zmluvy je tiež upravená povinnosť dlžníkov preukázať účelovosť úveru, a to listinami (faktúry a iné dokumenty vystavené dodávateľom stavby, stavebného materiálu, tovaru alebo služby) obsahujúcimi podstatné náležitosti podľa osobitných predpisov. Vzhľadom na uvedené žalobca zastáva názor, že v danom prípade neuvedenie RPMN nespôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. V zmysle výzvy súdu na rozpis pohľadávky na istinu PZ uviedol, že podľa zmluvy o úvere bola žalovaným poskytnutá suma 8.298,48 Eur, pričom pri počte 119 zmluvných splátok predstavuje splátka istiny 69,74 Eur (8.298,48 € : 119 = 69,74 €). V predmetnom konaní si žalobca uplatňuje 48 splátok od 20.09.2010 - 20.08.2014 v počte 48, preto pokiaľ by si uplatnil z týchto splátok iba istinu, bola by to suma 3.347,52 Eur (48 x 69,74 € = 3.347,52 Eur). Čo sa týka argumentácie, že za zosplatnenie úveru je nutné považovať najneskôr podanie žaloby, PZ žalobcu citoval uznesenie Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 25Co/89/2013 zo dňa 30.4.2013, podľa ktorého: „Uplatnenie práva na zaplatenie celej pohľadávky je v právomoci veriteľa, ktorý toto právo môže, ale nemusí využiť. V danej veci žalobca tvrdil, že uplatnil toto právo a z tohto dôvodu žiadal o zaplatenie celého zvyšku neuhradeného úveru, vrátane ďalších dohodnutých peňažných nárokov. Z hľadiska právneho posúdenia veci je podstatné, že aj v prípade, ak by žalobca nepreukázal doručenie oznámenia o zosplatnení úveru žalovanému tak, ako to uzavrel súd prvého stupňa, žalobca uplatnil právo na splatnosť celej pohľadávky podaním žaloby na súde. Vo všeobecnosti platí, že veriteľ nie je povinný vyzvať pred podaním žaloby dlžníka na úhradu celej pohľadávky a namiesto výzvy adresovanej dlžníkovi môže uplatniť právo na zaplatenie celej pohľadávky podaním žaloby na súde. Podanie žaloby na súde a doručenie žalobného návrhu má ten právny následok, že žalovaný sa dozvie o tom, že žalobca uplatnil právo na zaplatenie celého zvyšku pohľadávky. Z tohto pohľadu bolo podstatné posudzovať aj prejednávajúcu vec, a preto pokiaľ žalobca nepreukázal doručenie oznámenia o zosplatnení úveru pred podaním žaloby, bolo potrebné za túto považovať doručenie žalobného návrhu žalovanému po podaní návrhu.“ Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 15Co/51/2015 zo dňa 26.4.2016, podľa ktorého: „Vzhľadom na súdu jednoznačne nepreukázanú skutočnosť, že došlo k zosplatneniu úveru k určitému dňu, či už pôvodným veriteľom (pred postúpením pohľadávky, alebo ku dňu postúpenia pohľadávky) alebo novým veriteľom do podania návrhu na súd, potom podľa názoru odvolacieho súdu je treba vychádzať z toho, že k zosplatneniu úveru došlo podaním návrhu navrhovateľom na súd, tj. k 13.8.2013, ktorým navrhovateľ uplatnil svoje nároky z postúpenej pohľadávky voči odporcom 1 a 2, keď bolo zároveň preukázané, že od 30.10.2009 odporcovia 1 a 2 plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa malo vykonať v splátkach, neplnili (odvtedy nemala byť zaplatená žiadna splátka). Vo všeobecnosti platí, že veriteľ nie je povinný vyzvať pred podaním návrhu dlžníka na úhradu celej pohľadávky a namiesto výzvy adresovanej dlžníkovi môže uplatniť právo na zaplatenie celej pohľadávky podaním návrhu na súde.“ Na pojednávaní dňa 9.11.2017 súd uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené, nakoľko strany nemali žiadne ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania.

5. Súd sa oboznámil s listinnými dôkazmi, najmä: zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 8.9.2004, dohoda o ručení zo dňa 8.9.2004, oznámenia o postúpení pohľadávok zo strany Slovenská sporiteľňa zo dňa 12.4.2011 vrátane podacích hárkov, list žalobcu spolu s výzvou adresované žalovaným na dobrovoľnú úhradu záväzku zo dňa 26.4.2011, zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 24.3.2011 vrátane prílohy č. 1, pokusy o zmier adresované žalovaným zo dňa 16.7.2013, platobná história.

6. Súd na vec aplikoval najmä nasledovné právne normy: § 497 a nasl., § 303 a nasl., zákona č. 513/1991 Zb., Obchodný zákonník v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „ObchZ.“), § 39, § 524 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb., Občiansky zákonník v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „OZ“), § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení v čase postúpenia pohľadávky (ďalej len „zákon o bankách“).

7. Súd má na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že právny predchodca žalobcu („PPŽ“) v postavení banky poskytol úver na rekonštrukciu rodinného domu žalovanému 1/ a 2/ na základe zmluvy o úvere zo dňa 8.9.2004 vo výške 8.298,48 Eur, ktorý mal byť splácaný v mesačných 119 splátkach vo výške 107,22 Eur k 20. dňu v mesiaci (úroková sadzba 8,80% p.a.). Toho istého dňa uzatvoril PPŽ dohodu o ručení za záväzok žalovaného 1/ a 2/ so žalovaným 3/. Zmluvou zo dňa 24.3.2011 PPŽ postúpil pohľadávku zo zmluvy na žalobcu. Oznámenie o postúpení pohľadávky zo zmluvy o úvere oznámil PPŽ všetkým žalovaným. Následne už žalobca vyzval žalovaných k dobrovoľnej úhrade záväzku. Ku

dňu vyhlásenia rozsudku žalovaní uhradili vo vzťahu k zmluve o úvere PZŽ sumu 3.972,18 Eur. Súd sa stotožnil s právnym názorom žalobcu v tom, že na daný právny vzťah nemožno aplikovať ust. zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, nakoľko tento zákon sa nevzťahuje na zmluvy o poskytnutí úveru na účely nadobudnutia existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu, čo je práve prejednávany prípad. Na daný vzťah je preto potrebné aplikovať § 497 a nasl. ObchZ. Avšak, aj v danom prípade je nepochybné vzhľadom na ustálenú rozhodovacia prax, že na vzťah medzi PPŽ, žalobcom a žalovaným je potrebné prednostne aplikovať právne predpisy na ochranu spotrebiteľa. OZ teda bude použitý, pokiaľ ide aj o posudzovanie súvisiacich otázok akou je aj ručenie, aj keby sa na právny režim mala použiť právna úprava ObchZ. Súd má za to, že PPŽ postúpil pohľadávku zo zmluvy na žalobcu v rozpore s § 92 ods. 8 zákona o bankách: „Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta...“, preto je postúpenie pohľadávky neplatné, a teda žalobca nie je v konaní aktívne vecne legitimovaný. Zákon o bankách upravuje vzťahy súvisiace s podnikaním bánk na území Slovenskej republiky s cieľom bezpečného fungovania bankového systému (§ 1). V ustanovení § 2 ods. 1 tento zákon definuje banku ako právnickú osobu so sídlom na území Slovenskej republiky založenú ako akciovú spoločnosť, ktorá má bankové povolenie (je osobitnou úverovou inštitúciou). Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách preto obsahuje osobitnú úpravu postúpenia pohľadávky, písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou, avšak predmetom postúpenia môže byť peňažný záväzok klienta voči banke, s ktorým je nepretržite v omeškaní po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, pričom sa tiež vyžaduje existencia písomnej výzvy na úhradu peňažného záväzku adresovaná klientovi. Špeciálna úprava postúpenia pohľadávky vychádza z osobitného postavenia bánk, ktoré disponujú bankovým povolením. Keďže cieľom zákona o bankách je právna úprava pri zabezpečení fungovania celkového bankového systému, bolo žiaduce stanoviť pevné pravidlá pri postupovaní pohľadávok bánk na iné subjekty, ktoré nie sú bankami, aby nedošlo k obchádzaniu zákona o bankách (napr. s postúpením nesplatených pohľadávok bánk súvisí ich ďalšia správa, pritom poskytovanie úveru bánk a ich správa je špecifickou osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou). Ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách zákonodarca sledoval sprísnenie postúpenia cesie bankovej pohľadávky zo sféry kontrolovanej centrálnou bankou a umožniť dlžníkovi, ktorý poruší zmluvné podmienky, aby v primeranom čase vykonal nápravu a zotrval vo vzťahu s bankou, s ktorou dojednal finančnú službu... Zákonom stanovené podmienky postúpenia, akými sú postúpenie iba splatnej pohľadávky, písomná výzva, aspoň 90-dňová lehota trvania omeškania, umožňujúce postúpiť bankovú pohľadávku iba na vybrané subjekty, nepodporujú záver, že by hlavným cieľom sprísnenia cesie bankovej pohľadávky bola ochrana bankového tajomstva. Striktné podmienky postúpenia pohľadávky vo svojom súhrne opodstatňujú záver o zákaze postúpenia bankovej pohľadávky so súčasným stanovením výnimiek z tohto zákazu a neumožňujú odklon od pravidiel cesie bankovej pohľadávky v neprospech spotrebiteľa (uvedené už odznelo v rozhodnutiach Krajského súdu v Prešove). Bolo by v rozpore s účelom zákona o bankách a viedlo by k neúnosnému právnemu stavu, ak by banky postupovali „živý“ úver na akýkoľvek subjekt, ktorého činnosť nespadá v zmysle zákona o bankách pod dohľad Národnej banky Slovenska [abstrahované z rozsudku KS TT sp. zn. 10Co/187/2016 zo dňa 26.4.2017; pozri aj rozsudok KS TT sp. zn. 25Co/443/2015 zo dňa 8.6.2016, rozsudok KS TT sp. zn. 24Co/716/2015 zo dňa 8.6.2016, rozsudok KS TT sp. zn. 9Co/56/2016 <<http://merit.slv.cz/9Co/56/2016>> zo dňa 30.5.2017]. Žalobca teda neuniesol dôkazné bremeno, že žalovaní boli písomne vyzvaní na splnenie svojho záväzku z predmetnej zmluvy o úvere pred postúpením pohľadávky. Listinný dôkaz predložený žalobcom obsahujúci oznámenie PZ o postúpení pohľadávky žalobcovi nepredstavuje jednostranný právny úkon veriteľa adresovaný dlžníkovi obsahujúci písomnú výzvu na zaplatenie dlhu pred postúpením a preto nie je spôsobilý nahradiť túto zákonom stanovenú podmienku. Preto žalobca nesplnil zákonom stanovené predpoklady pre postúpenie bankovej cesie, ktoré mali byť v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách naplnené pred uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávky.

8. Súd nepriznal žalovaným právo na náhradu trov konania (§ 255 ods. 1 CSP), nakoľko si náhradu trov konania neuplatnili a zo spisu žiadne trovy konania nevyplývajú.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje. Podanie treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (§ 38 zák. č. 233/1995 Z.z.) a ktorého jej vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (§ 29 zákona č. 233/1995 Z.z.).